

12 d'octubre, res a celebrar o tot a amagar

written by Frida P. | 20 d'octubre de 2016

Dia 12 d'octubre, tinc 17 anys, vaig sortir al carrer amb la curiositat de conèixer de primera mà el posicionament de totes les parts, els manifestants que celebren el dia 12 d'octubre i els que no volen celebrar-la. Volia conèixer sense filtres els posicionaments oposats respecte a aquesta data.

I res de nou en les manifestacions convocades pels que la celebraven, partits unionistes de dreta, C's i PP majoritàriament, amb la cantarella demagògica de sempre i sense cap referència històrica al motiu de la festa ni del que celebraven, tan sols referències al procés empès per Catalunya cap a la independència i molta, molta, molta arenga política cap als acòlits dels respectius partits en una clara oportunitat de fer-se veure com a defensors de la unitat d'Espanya rivalitzant entre ells per aconseguir més vots o simpaties entre els unionistes.

Per altra banda, la contra manifestació, cridava consignes separatistes i contra l'unionisme, pels tics feixistes i ultranacionalismes excloents dels qui celebraven el mal anomenat "día de la hispanidad", res de nou tampoc.

Però no només em podia quedar allà, la curiositat anava mes enllà, per això coneixent que hi havia una manifestació encara més ultra-dretatana, radical i explícitament unionista que se celebrava a la plaça Sant Jordi me'n vaig anar cap allà, a plaça Sant Jordi, a Montjuïc, on es reuneixen Democràcia Nacional, Alianza Nacional, Falange, Movimiento Católico Español i Nudo Patriótico. Ara segurament estareu pensant que és una mica macabra, i que vaig allà a buscar brega o el que no tinc, però realment penso que fins que no veus les coses per tu mateixa, pell a pell, no n'ets plenament conscient del

que passa i del que significa tot plegat.

I així va ser, només arribar allà dalt vaig analitzar la situació molt ràpidament, era palpable, evident i descaradament brutal.

Eren al voltant de 100 persones, podríem dir que casi tots anaven de negre (detall en què em vaig fixar perquè jo era de les poques que no hi anava), també us puc dir que no anava plenament tranquil·la, com podeu entendre, i és per això que al arribar allà i veure que només hi havia 4 furgons de mossos d'esquadra, els nervis que portava al cos van augmentar. Destaco aquest fet perquè en la contra manifestació amb el lema "res a celebrar" hi havia furgons per tot arreu i mossos d'esquadra armats fent barreres per evitar la confrontació de les dos manifestacions convocades al Passeig de Gràcia amb ideologies oposades.

I sembla de lògica proporcional que si a Passeig de Gràcia hi ha tanta gent i a Pl. Sant Jordi només 100 persones defensant els seus ideals, doncs encara gràcies que n'hi havien 4 de furgons, però atesa la indumentària i els crits que proferien, la cosa semblava altament perillosa i agressiva.

Els periodistes acabaven de marxar, bé, més que marxar, els van fotre fora de males maneres, amb amenaces crits i fins i tot alguna que altra empenta. I només van poder sentir i escriure la part més "suau" dels discursos que allí es proclamaven micròfon en mà. Per tant, ara sense periodistes, ja se sentien lliures de dir el què els hi sortís dels..., "de dins", sense vergonya i sense pudor de cap classe, sense les restriccions que causa el fet de que un periodista pugui fer públiques les més íntimes baixeses del teu ser, i enorgullint-se de totes elles com si de virtuts i grans fites poguessin aconseguir, mostrant els seus més baixos instints i l'odi més atroç. I arrel d'això ve quan em pregunto: Com som capaços de fer un munt de lleis considerades "bones" (entre cometes perquè encara ho poso en dubte) i no som capaços d'anul·lar i

perseguir tot els comentaris i insults racistes, genocides, intolerants, xenòfobs, homòfons i totes les terminologies que caracteritzen la ideologia "NAZI" de cada un dels individus que és trobaven a Pl. Sant Jordi? Que algú m'ho expliqui perquè encara no ho he entenc.

Encara no he entès com podem deixar parlar a una persona (li dic persona per educació, ja que més aviat era un bípeda humanoide no mono, que una persona, a tenor del què deia) amb un micròfon públicament, dient aquest tipus de frases, textualment: "Si a la guerra, si al odio, si a la confrontación bélica", "Espanyoles y catalanes, somos una misma familia, la misma geografía, la misma cultura, no se que nos tiene que separar, unidos generación tras generación...", "Han convocado un referendum ilegal para independizarse del resto de España, del resto de las naciones que están unidas geográficamente desde la formación de los continentes, histórica y políticamente", "son unos criminales de la patria" (referint-se als independentistes), "habrá que asesinar a miles de catalanes", "eliminar a los separatistas, a cada uno de ellos", "poner bombas al tren", "Debe de ser el ejercito español quien haga esta función, no es una opción, es una obligación" (referint-se a la frase anterior), "Puto payaso" (referint-se al President de la Generalitat). Referint-se als immigrants i als refugiats frases d'enaltiment del genocidi, com: "gracias por el holocausto", "Refugiados a su puta casa, ni un refugiado más, por las buenas o por las malas, no les vamos a mantener...". "Bastardos de mierda" (referint-se indistintament als independentistes i als immigrants), "Atropello de perroflautas yá" (no cal explicar, oi?), y entre tanta exaltació i bogeria catàrtica la gent cridava "yo soy español, español, español ...(bis)" ó "Jordi Borrás – camara de gas".

Cada paraula que deien era més dura, cada gest que veia em feia més mal i ràbia a la vegada i em feia plantejar-me com deixem que surti gent així al carrer amb aquestes consignes.

Com es possible que es persegueixin twits “selectivament” i la justícia no persegueixi les mateixes manifestacions d’odi i apologia del terrorisme, perquè això també n’és, en aquest tipus de manifestacions? Com es possible que la justícia i la fiscalia s’esmerci en la persecució d’uns ajuntaments que han decidit treballar el dia 12 d’octubre i permeti impunement, mirant cap a un altre costat, aquest tipus de comportament? Quina es la vara de mesura de la justícia? No era que la llei igual per a tothom? O és que com deia George Orwell “La Llei es igual per tots, però n’hi ha que son més iguals que d’altres”?.

I, puc arribar a entendre que hi hagi gent amb ideologies diferents a les meves, és més, ho trobo completament normal i enriquidor. Però això es inhumà, jo no vull gent així a casa nostra, i hem de fer alguna cosa. I publico totes aquestes frases perquè surtin a la llum, perquè van amenaçar als periodistes que estaven allà, sí, l’extrema dreta es va posar a cremar banderes i quan es van donar compte que un dels corresponsals present era el germà del Jordi Borràs (fotoperiodista amenaçat per l’extrema dreta), van anar contra ell i evidentment tots els periodistes van fugir, ara ja us podeu imaginar la gravetat de la situació.

Jo em vaig quedar allà, una mica allunyada, petrificada i atemorida, però amb estomac suficient per “tragat” el que es deia, no pair-ho i vomitar-ho tot aquí, perquè sapiguem que el més greu no es que hi havien un centenar mal comptat de *descerebrats* escopint odi, el què és rellevant i és notícia per mi, és que ningú ho ha denunciat, i que la policia feia com si no hi fos, i que la justícia no ho persegueixi de manera exemplaritzant.

Cridant van llegir els manifestos on van sortir totes les frases que us he esmentat abans i moltes més que son les que m’han fet reaccionar per escriure aquest article.

Un article que critica la justícia, perquè un cop més torna a

ser injusta. Injusta perquè si es fan lleis en contra d'aquests comportaments, unànimement reprovables, i que atempten contra els drets fonamentals i naturals de les persones, són per complir-les, no només per fer el "paripé" i si no es així, s'ha d'actuar. I el 12 d'octubre no van moure ni un dit, ni el 13, ni el 14, ni el 15, ..., cap dia, fins avui, que, plena d'indignació m'he decidit a explicar-ho i fer-ho públic. De debò, per tots els que arribeu a llegir això; hem de pressionar perquè es donin per al·ludits i reaccionin, perquè per desgracia només quan les coses es divulguen i es fan virals, i els afecta públicament i directa, la justícia actua.

I per aquesta raó ho escric, perquè vull que aquest article arribi a algú que pugui aportar el seu granet de sorra per castigar tots aquests comportaments violents en contra de les persones per raó de les seves opinions. I perquè em sento en l'obligació de denunciar-ho públicament, tots ho hem de fer, recordeu que, "Per què triomfi el mal nomeé cal que els homes bons no facin res."

Exigeixo que la justícia faci la seva feina, ara i sempre!